

Arrest

nr. 243 188 van 27 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 23 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 april 2020 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je bezit de Iraakse nationaliteit en bent afkomstig van Dohuk, waar je op X geboren werd. Voor zover je je kunt herinneren woonde je steeds in het kamp in Fadiya (Dohuk). Je bent een soenniet van Koerdische origine. Je ging in Irak naar school tot de zesde klas. Op 15 januari 2009 vertrok je vader T. S. X (CG X; O.V. X) uit Irak. Hij diende een verzoek om internationale bescherming in België in op 27 januari 2009.

De vluchtelingenstatus werd hem hier toegekend op 28 december 2009. Jij, je moeder, broers en zussen bleven in het kamp in Fadiya achter. In 2014 vluchtten jullie voor een dag naar Dohuk-stad toen daesh (Islamitische Staat - IS) naar jullie regio oprukte. Toen duidelijk was dat ze naar Mosul waren teruggetrokken, keerden jullie terug naar het kamp. Later werd ook hashd al shabi actief in jullie regio. Je vreesde beide groeperingen. Bovendien waren er in Irak geen goede scholen en werkmogelijkheden. Daarom vertrok je samen met je broer R. op 9 november 2019 uit Irak.

Jullie reisden via Turkije naar Griekenland, waar jullie een verzoek om internationale bescherming indienden. R. was al meerderjarig, maar aangezien jij minderjarig bent en je vader hier ondertussen de Belgische nationaliteit verkreeg, werd jouw dossier overgedragen aan België. Hierdoor kon je vanuit Griekenland legaal naar België reizen. Je kwam hier aan op 19 september 2019 en diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 20 september 2019.

Ter staving van je verzoek leg je volgende originele documenten voor: je identiteitskaart (d.d. 13/4/'14), je nationaliteitsbewijs (d.d. 2/3/2011), je paspoort (d.d. 19/9/'18), je geboorteakte en de vertaling ervan. Tevens leg je kopieën voor van het paspoort van je zussen J. en S. (d.d. 22/3/'11), het paspoort van je broer R. (d.d. 24/11/'11), het paspoort van je broer R. (d.d. 4/9/'18), je vaders voedselrantsoenkaart, je vaders bevestiging van woonst, foto's van in Irak en documenten van je Griekse asielpcedure.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in jouw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Je verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers Irak te hebben verlaten omdat je je **vader wilde vervoegen**. Dat je jouw vader in België wilde vervoegen, kan zeker worden aangenomen doch dit motief volstaat geenszins om je de vluchtelingenstatus toe te kennen. Nergens doorheen jouw verklaringen blijkt immers dat je Irak omwille van een systematische en persoonlijke vervolging op grond van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria diende te verlaten, noch dat dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. Jouw gezinssituatie, waarbij je met je moeder, broers en zussen in Irak verbleef terwijl jouw vader zich in België bevond, is immers louter een kwestie van sociale en familiale aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Wat betreft het verwijzen naar de kwaliteit van **scholen en werkgelegenheid** in Irak, moet worden opgemerkt dat deze elementen geen uitstaans hebben met jouw asielmotieven en geenszins van die aard zijn om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen (CGVS p.10-11, 20-21). Dit ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Voorts verklaarde je dat je vreesde voor de groeperingen daesh (Islamitische Staat - IS) en hashd al shabi. Je bent zelf echter **nooit met een van die groeperingen in aanraking** gekomen.

Ook slaag je er niet in concrete voorbeelden te geven van personen die problemen ondervonden met een van deze groeperingen. Je verwijst enkel naar wat je op tv zag. Bovendien verklaar je zelf expliciet dat deze groeperingen niet meer aanwezig zijn in jouw beweerde regio van herkomst (CGVS p.17-19). Dit volstaat allerm minst om in jouw hoofde gewag te kunnen maken van een vrees. Ook jouw **langdurig verblijf** tot 2018 in Irak na het vertrek van jouw vader in 2009 bevestigt dat je zelf geen vrees diende te koesteren, noch voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) (CGVS p.5).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/>) en de **EASO Country Guidance note: Irak van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar je afkomstig bent. Gezien jouw verklaringen met betrekking tot jouw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Irak: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_irak_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio van 20 november 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_de_veiligheidssituatie_in_de_kar_20191120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de

veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. De twee grootste partijen (de KDP en de PUK) slaagden er, vijf maanden na de parlementsverkiezingen in de KAR, op 4 maart 2019 wel in om een politiek akkoord te bereiken. Op 10 juli 2019 werd de nieuwe regering, bestaande uit de KDP, de PUK en Gorran, ingezworen. De relaties tussen de KRG en de federale regering staan nog steeds op scherp door de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden en het uitblijven van een akkoord over de verdeling van de inkomsten uit de olie-productie, al zijn deze spanningen in de loop van 2018 en 2019 wel verminderd. De federale regering verwijderde op 16 februari 2019 alle controleposten met de KAR die na het onafhankelijkheidsreferendum waren opgetrokken en maakte een maand later voor het eerst in jaren opnieuw het wettelijk voorziene federale budget voor de KRG over, waardoor achterstallige ambtenarenlonen konden worden uitbetaald. Ten slotte sloten de beide regeringen in juli 2019 een akkoord over de veiligheidshandhaving in de betwiste gebieden. De aanhoudende spanningen hebben tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van de Iraqi Security Forces, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije zeven jaar vier grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, november 2014, april 2015, en juli 2018. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van ISIL plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten in 2018 en 2019 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. In 2018 en 2019 voerde het Turkse leger de luchtaanvallen significant op. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is evenwel beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Eind mei 2019 lanceerde het Turkse leger een gecombineerd lucht- en grondoffensief in de regio Hakurk, gelegen in het noorden van de provincie Erbil. Een tweede operatie in het grensgebied volgde in augustus. Deze operaties veroorzaken ontheemding van inwoners van dorpen in het gebied maar het aantal burgerdoden blijft beperkt.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen de Iraans-Koerdische rebellen van de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PDK (Kurdistan Democratic Party), opnieuw sporadisch aanvallen uit op KDPI- en PDK-doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran.

Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. Het aantal burgerslachtoffers dat bij deze acties en aanvallen valt, is zeer beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en de **COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig van 19 september 2019**) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of je persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in jouw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat je bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van jouw leven of persoon.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door jou **neergelegde stukken** kunnen geenszins een ander licht werpen op bovenstaande. Het gaat hier om jouw originele identiteitskaart (d.d. 13/4/'14), je nationaliteitsbewijs (d.d. 2/3/2011), je paspoort (d.d. 19/9/'18), je geboorteakte en de vertaling ervan en de kopieën van het paspoort van je zussen J. en S. (d.d. 22/3/'11), het paspoort van je broer R. (d.d. 24/11/'11), het paspoort van je broer R. (d.d. 4/9/'18), je vaders voedselrantsoenkaart, je vaders bevestiging van woonst, foto's van in Irak en documenten van je Griekse asielprocedure. Deze hebben immers louter betrekking op jouw persoonsgegevens en deze van jouw gezinsleden. Deze worden niet in bovenstaande motivering betwist.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet worden besloten dat jou noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Ten aanzien van jouw vader T. S. I. (CG09/10816; O.V. 6.380.888) werd in het verleden beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus. Ook dit kan voorgaande bevindingen niet omvormen omdat elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Bovendien blijkt u nooit problemen gekend te hebben die te wijten zouden zijn aan de toenmalige problemen van uw vader.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het EVRM en de beginselen van algemeen bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Verzoeker onderbouwt het middel als volgt:

"- Aangaande de situatie in Koerdistan

In tegendeel tot wat het CGVS stelt, is de situatie in Koerdistan, zeer onveilig. Zij beslisten in september 2017 over de onafhankelijkheid waardoor de situatie nog steeds erg precair is. Tot op heden is er nog steeds de nodige spanning.

Gelieve in bijlage stukken te vinden die dit bevestigen.

Het CVGS ontkent niet dat verzoeker afkomstig is uit Dohuk. Het CVGS ontkent evenmin dat verzoeker Koerd is.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Daarnaast bevestigen alle Belgische nieuwsberichten de onveilige situatie. De grens tussen Turkije en Syrië is momenteel nog steeds een oorlogsgebied.

De verslagen waarnaar verwerende partij verwijst, zijn niet meer van toepassing op verzoeker gezien het onafhankelijkheidsreferendum dat eind september 2017 in Irak heeft plaatsgevonden en de oorlog opleefde in 2019 en nog steeds woedt.

Dit is een schending van het motiveringsbeginsel.

Dat het CVGS klaarblijkelijk van oordeel is dat verzoeker, ondanks de zeer gevaarlijke situatie in zijn land van herkomst, kan terugkeren, is een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Daarnaast merkt verzoeker op dat het CVGS geen onderzoek deed naar een alternatieve vestigingsmaatregel. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.2. M.b.t. de toekenning van de status van vluchteling aan verzoeker, gelet op het bestaan in zijn hoofde van gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst

Volgens artikel 1 A 2) van het verdrag van Genève d.d. 28.07.1951 is vluchteling, hij of zij die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenvermelde vrees, niet wil invoeren.

Verzoeker meent dat er geen discussie meer kan bestaan over het feit of hij voldoet aan de criteria van de conventie van Genève om erkend te worden als politiek vluchteling. Ter illustratie willen verzoeker in wat volgt zeer kort de verschillende criteria bijlichten.

Gegronde vrees voor vervolging

Het weze duidelijk dat verzoeker niet kan terugkeren.

Artikel 3 van het EVRM stelt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst, zal art 3 EVRM geschonden worden.

Het is bijgevolg onverantwoord om in dergelijke omstandigheden verzoeker terug te sturen en hem bloot te stellen aan dergelijke gevaar.

- Persoonlijke vervolging

Het verdrag van Genève verklaart dat er een gegronde vrees voor vervolging moet bestaan wegens het ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of het hebben van een politieke overtuiging.

Verzoeker voldoet aan deze voorwaarde. Verzoeker kan niet terugkeren omdat hij vreest voor conflicten omwille van de politieke partij waarbij hij aangesloten was.

Hoe zal hij bovendien onthaald worden indien men te weten komt dat hij asiel vroeg in Europa?

Dat het duidelijk mag zijn dat het leven van verzoeker in gevaar is en dat zijn veiligheid in zijn land van herkomst niet gegarandeerd kan worden.

Dat het duidelijk mag blijken dat een persoonlijke vrees voor vervolging bestaat in hoofde van verzoeker en dat hij de vluchtelingenstatus absoluut nodig heeft
- Onmogelijkheid om de bescherming van hun land in te roepen
Ook dit criterium is zonder enige twijfel vervuld in hoofde van verzoeker.
Verzoeker is niet in staat zich op de overheid te beroepen. Zij ondernemen geen enkele actie, meer nog, zij zijn nagenoeg onbetrouwbaar.

II.3. M.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus
Indien het CGVS van mening is dat de persoon niet beantwoordt aan de definitie van vluchteling dient te worden nagegaan of hij eventueel in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Dit is het geval indien er:

"zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef terugkeert een reëel risico zou lopen op ernstige schade, en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of wegens dat risico, wil stellen"

Verzoeker herneemt hier zijn bovenstaande argumentatie.

Het CVGS ontkent niet dat verzoeker afkomstig is uit Koerdistan (Dohuk).

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Irak is al jaren het slachtoffer van menige bomaanslagen, wat begon met Al Qaida en Saddam Houssein vanaf de beginjaren 2000, en nu met IS sinds 2016. Deze mensen zijn nooit gespaard gebleven van aanslagen en andere criminaliteit zoals moord en ontvoeringen. Ook in 2019 eindigde dit niet. De oorlog is momenteel bezig aan de grens van Turkije en Syrië.

Dat het CVGS klaarblijkelijk van oordeel is dat verzoeker, ondanks de zeer gevaarlijke situatie in zijn land van herkomst, kan terugkeren en dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Daarnaast merkt verzoeker op dat het CVGS geen onderzoek deed naar een alternatieve vestigingsmaatregel. Dit is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het weze duidelijk dat, wanneer verzoeker terugkeert, hij een meer dan reëel risico loopt op ernstige schade. Het weze eveneens duidelijk dat verzoeker, gelet op de corruptie en het falend beleid en de onwil om op te treden, zich niet onder de bescherming van het land kan stellen.

Verzoeker heeft bescherming nodig. Op dit ogenblik, gezien de omstandigheden en het gebrek aan zekerheid, is het onmogelijk voor verzoeker om terug te keren."

3. Beoordeling

3.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel

risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.4. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat de situatie in de Koerdische Autonome Regio (KAR) nog steeds zeer onveilig is en dit in tegenstelling tot wat verweerder stelt.

Verzoeker verwijst ten bewijze van zijn verweer naar stukken in bijlage. De Raad stelt echter vast dat er geen stukken gevoegd werden bij het verzoekschrift. Bijgevolg blijft de beoordeling inzake de veiligheidssituatie in de KAR, zoals deze blijkt uit de motivering in de bestreden beslissing, overeind.

3.5. Verzoeker stelt dat hij persoonlijke vervolging vreest omdat hij vreest voor conflicten omwille van de politieke partij waarbij hij was aangesloten. Verder voert hij aan dat hij geen bescherming kan verkrijgen van de overheid. Te dezen stelt de Raad vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt dat hij aangesloten is bij een politieke partij, laat staan dat hij een begin van bewijs bijbrengt dat hij omwille van dit vermeende lidmaatschap daden van vervolging zou kunnen ondergaan.

Inzake de vluchtelingenstatus motiveert de bestreden beslissing als volgt:

*“Er dient door het CGVS te worden opgemerkt dat er in jouw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Je verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers Irak te hebben verlaten omdat je je vader wilde vervoegen. Dat je jouw vader in België wilde vervoegen, kan zeker worden aangenomen doch dit motief volstaat geenszins om je de vluchtelingenstatus toe te kennen. Nergens doorheen jouw verklaringen blijkt immers dat je Irak omwille van een systematische en persoonlijke vervolging op grond van één van de in de Vluchtelingenconventie voorziene criteria diende te verlaten, noch dat dit in geval van terugkeer wel het geval zou zijn. Jouw gezinssituatie, waarbij je met je moeder, broers en zussen in Irak verbleef terwijl jouw vader zich in België bevond, is immers louter een kwestie van sociale en familiale aard en ressorteert bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Wat betreft het verwijzen naar de kwaliteit van **scholen en werkgelegenheid** in Irak, moet worden opgemerkt dat deze elementen geen uitstaans hebben met jouw asielmotieven en geenszins van die aard zijn om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen (CGVS p.10-11, 20-21). Dit ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming. Voorts verklaarde je dat je vreesde voor de groeperingen daesh (Islamitische Staat - IS) en hashd al shabi. Je bent zelf echter **nooit met een van die groeperingen in aanraking** gekomen. Ook slaag je er niet in concrete voorbeelden te geven van personen die problemen ondervonden met een van deze groeperingen. Je verwijst enkel naar wat je op tv zag. Bovendien verklaar je zelf expliciet dat deze groeperingen niet meer aanwezig zijn in jouw beweerde regio van herkomst (CGVS p.17-19). Dit volstaat allerm minst om in jouw hoofde gewag te kunnen maken van een vrees. Ook jouw **langdurig verblijf tot 2018 in Irak na het vertrek van jouw vader in 2009 bevestigt dat je zelf geen vrees diende te koesteren, noch voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) (CGVS p.5).”***

Verzoeker voert geen concrete betwisting inzake de voorstaande motivering in de bestreden beslissing die terecht vaststelt dat:

- verzoekers gezinssituatie, waarbij hij met zijn moeder, broers en zussen in Irak verbleef terwijl zijn vader zich in België bevond, louter een kwestie is van sociale en familiale aard en niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming;
- de verwijzing naar de kwaliteit van scholen en werkgelegenheid in Irak ressorteert evenmin onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming;
- verzoeker is nooit met groeperingen zoals daesh in aanraking gekomen en stelde zelf dat deze groeperingen niet meer aanwezig zijn in zijn regio van herkomst (CGVS p. 17-19);
- verzoekers langdurig verblijf tot 2018 in Irak na het vertrek van zijn vader in 2009 bevestigt dat hij persoonlijk geen vrees diende te koesteren, noch voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b).

Artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”

De Raad benadrukt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034).

De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. X). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker toont blijkens het voorstaande het krachtens artikel 48/3, § 3 vereiste verband niet aan tussen de gronden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen de - niet nader genoemde - daden van vervolging.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker nogmaals naar de elementen ten grondslag aan zijn verzoek tot internationale bescherming.

De luttel verwijzing in het verzoekschrift naar de situatie in de KAR kan niet aangenomen worden als nuttige weerlegging van de omstandige motivering in de bestreden beslissing omtrent de veiligheidssituatie in de KAR.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder geen onderzoek deed naar een alternatieve vestigingsmaatregel, moet worden vastgesteld dat dit een overbodig onderzoek zou zijn aangezien blijkens de omstandige motivering verzoeker zonder een reëel risico op ernstige schade kan verblijven in de KAR.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186,00 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS